

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 685/2021
24.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миломир Дамјановић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Милун Гајић, адвокат из ..., ради дуга, накнаде штете и предаје у посед, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4041/19 од 28.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4041/19 од 28.09.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4041/19 од 28.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4041/19 од 28.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване, жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Брусу, Судска јединица у Александровцу П 391/18 од 16.05.2019. године, којом је ставом првим изреке обавезан тужени да тужиоцу на име неплаћене закупнине исплати износ од 35.400,00 динара, са законском затезном каматом од 20.10.2017. године, као дана подношења тужбе, до исплате, ставом другим изреке одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавеже тужена да тужиоцу на име неплаћеног утрошка електричне енергије исплати износ од 20.000,00 динара и на име неплаћеног утрошка комуналних услуга износ од 20.454,12 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, ставом трећим изреке обавезана тужена да тужиоцу преда окречен и испражњен од свих лица и ствари локал ближе описан у овом ставу изреке и ставом четвртим изреке обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.590,00 динара. Ставом другим изреке одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у усвајајућем делу, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из члана 567. Закона о облигационим односима и члана 37. Закона о основама својинско правних односа обавезана је тужена да тужиоцу, на име неплаћене закупнине локала за јун и јул 2017. године, исплати износ од 35.400,00 динара, као динарску противвредност износа од 300 евра, а у границама постављеног тужбеног захтева у смислу члана 3. став 1. ЗПП, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате као и да тужиоцу преда локал испражњен од лица и ствари у стању у каквом га је од тужиоца по основу уговора о закупу примила.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 4. Закона о девизном пословању („Сл. гласник РС“, број 62/06, 31/11, 119/12, 139/14) је у смислу овог закона дефинисано да су средстава плаћања динар и страна средства плаћања. Одредбом члана 34. став 1. овог закона, је регулисано, да се плаћање, наплаћивање и пренос између резидената и између резидената и нерезидента у републици врши у динарима. Одредбом става 2. овог члана је прописано да се изузетно од одредбе става 1. овог члана, плаћање, наплаћивање и пренос у републици може вршити и у девизама, по основима, таксативно предвиђеним у том ставу (тачка 1-9). Одредбом става 8. овог члана је прописано да је дозвољено уговарање у девизама у Републици, с тим што се плаћање и наплаћивање по тим уговорима врши у динарима.

Дакле, испуњење новчане обавезе која гласи на плаћање у иностраној валути може се захтевати у домаћем новцу. Усвајање тако постављеног тужбеног захтева није у супротности са чланом 395. ЗОО, јер се у смислу те законске одредбе и главница девизне обавезе и припадајућа камата измирују у поступку добровољног или принудног извршења у динарској противвредности према средњем курсу НБС који важи на дан исплате.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са правним схватањима и праксом ревизијског суда. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.10.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела је износ од 35.400,00 динара. Првостепена пресуда донета је 16.05.2019. године. Другостепена пресуда донета је 28.09.2020. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић